

Oude bekende...

Ik schatte haar een jaar of vijftien jonger dan ik en ze keek naar me. Eigenlijk moet ik zeggen: "ze bestudeerde me". Ik laadde de boodschappen in en.....plotseling stond ze naast me.

"Hallo, ken je me nog. Ik ben Anneke, je weet wel. Ik heb jaren in het buitenland gewoond en nu ben ik weer terug. Goh, ik ben toch zo blij om een oude bekende te zien". Zonder mijn reactie af te wachten ging ze verder met haar verhaal. "Ik moet nog wel even aan de temperatuur wennen hoor. Ik loop hele dagen te rillen van de kou. Van mij mag het snel zomer worden".

Ze was veel te veel met zich zelf bezig om de verbaasde blik in m'n ogen op te merken. Nu ken ik wel een Anneke. Al heel lang zelfs. Die Anneke is met m'n zwager getrouwd!! In m'n geheugen ging ik op zoek naar nog meer Annekes. Maar helaas. De voorraad was op dus er zat niets anders op dan te proberen de woordenstroom te onderbreken en het verleden tactisch in het gesprek te betrekken. "Hoe lang ben je weg geweest dan?" vroeg ik, maar ze hoorde het niet eens.. "Ik snap er niks van" ging ze verder. Het lijkt wel of alle oude bekenden weg zijn uit Goes. Dat kan toch niet waar zijn. Dan had ik net zo goed in de Randstad kunnen gaan wonen"

Eindelijk moest ze toch even ademhalen. Ik greep die kans met beide handen aan. "Nou ja' zei ik voorzichtig, "als je zo lang weg geweest ben. Niet iedereen ziet er nog zo uit als 25 jaar geleden"

"25 jaar !! Maak er maar 40 van. Ik was nog hartstikke jong toen ik met m'n ouders naar het buitenland ben gegaan". Ze viel weer even stil en ik zag haar nadenken. Uit haar antwoord bleek dat ze m'n opmerking toch gehoord had. "Daar zeg je wat! Het maakt natuurlijk nogal wat uit of je 17 bent of 57".

Er viel weer even een stilte. In gedachten ging ik zo'n jaar of veertig terug. Wat deed ik in 1970?

Weet u nog wat u toen deed? De hoofdlijnen. Ja, die weet ik het nog wel natuurlijk. Getrouwd. Twee kinderen. Lid van een paar verenigingen. Je werk.! En niet te vergeten... in dat jaar zelfs 12½ jaar getrouwd. Maar alle details van 40 jaar geleden? Ze was weer op adem. "Hartstikke leuke schooltijd gehad hier in Goes. Maar de school waar we op zaten is gesloopt. Er zijn nu appartementen.

Alles is zo veranderd". Helaas voor Anneke. Ik woon al sinds eind jaren 50 in Goes, maar m'n schooltijd was toen toch al een jaar of wat achter de rug. Ze bespeurde m'n aarzeling, keek me nog eens goed aan en zei: "Je bent Henk toch wel?" Zwijgend schudde ik langzaam van "neen". Haar reactie was verrassend eenvoudig "Wat stom" zei ze. "Volgende keer als ik je zie kom ik in ieder geval een bekende tegen. Dat is toch mooi meegenomen. Of niet soms?" "Misschien is vrijwilligerswerk of lid worden van een club een idee" opperde ik, "daar ontmoet je vast wel leuke mensen". "Ja, misschien wel. In ieder geval bedankt voor het aanhoren van m'n geklets". Doei" En weg was Anneke.

Thuis gekomen vertelde ik het hele verhaal aan m'n echtgenote. "Eigenlijk wel een beetje sneu verhaal" reageerde ze. Alleen is nogal alleen. Geen man of kinderen?" informeerde ze nog. "Daar hebben we het helemaal niet over gehad" antwoordde ik. Veertien dagen later deden we samen boodschappen. Op het zelfde plekje laadde ik de boodschappen in de fietstas en wat dacht je? Ja hoor, daar komt Anneke aan gerend. "Hoi. Leuk dat ik je weer zie. Ik heb je raad opgevolgd en ben lid geworden van een bridgeclub.

En weet je wie ik daar de eerste de beste keer tegenkwam? Zonder m'n antwoord af te wachten riep ze triomfantelijk: "HENK natuurlijk" Mijn vrouw had haar fiets al uit het fietsrek gepakt en stond het tafereeltje geamuseerd te bekijken. "Ik kan wel raden wie dat is" zei ze, terwijl we terug naar huis fietsten. "Anneke. Leuk vrouwtje om te zien. Hoef niet eenzaam te zijn, denk ik, als ze dat zelf niet wil".

Thuis kwam ze er nog even op terug. "Toch wel aardig van d'r om te denken dat jullie op dezelfde school gezeten hebben". Daar moest ik even over nadenken. Ik snapte het pas toen ik de eerste regel van deze hersenspinsel nog eens overlas.